

ваше. Освенъ това, тъкмо въ тая минута чичо Митушъ бѣше поизлѣзълъ предъ дама и видѣ, че воловетѣ се връщатъ отъ кладенеца. На часа той се повърна вжтре, защото воловетѣ щѣха да додаты и трѣбваше да се настанятъ.

Една мѣрка за богатството на тукашнитѣ хора е, кой колко плуга кара. Въ чифлика каратъ два плуга, иматъ, значи, двайсетъ и четири вола, по дванайсетъ на плугъ. Ето ги сега, както се връщатъ отъ кладенеца, приличатъ на цѣла черда. Аго, аргатинтъ, ги кара. Докато задъ тѣхъ стърчи дългиятъ му камшикъ, воловетѣ вървятъ на купъ. Но тѣ дохождатъ близо до чифлика, отпредъ на поляната, Аго се изгубва нанѣкжде. Тозчасъ повечето отъ воловетѣ оставатъ на мѣстото си, като заковани: не мърдатъ, не трепватъ, сякашъ силитѣ имъ сж стигнали само да дойдатъ до тукъ. Очитѣ и ушитѣ имъ сж обърнати къмъ дама, усѣщатъ дѣха на прѣсното сѣно, но какъ ще направятъ тия стотина крачки, които оставатъ — да има нѣкой да ги вземе на ржце и да ги занесе до тамъ!

Самото време предразполага къмъ отпуснатостъ. Тихо е, не е много студено, по земята се бѣлѣе слана. На изтокъ, между мжтнитѣ облаци, се червенѣе цепнатина и отъ тамъ проблѣсва слънцето. Тънка мъглица, като димъ, замрежва полето.

Докато повечето отъ воловетѣ стояха, както